

ningsanstalter, ikke blot maa betale deres Ophold, saa længe de ere der, men maa betale lige saa meget til selve Skolen som Børgerne i Byen. Seg vil sige, det var maasse ikke urigtigt, om man indførte det Princip, at enhver Mand, som er nogenlunde vel stillet i en By, og som har Børn paa Realskolen, skulde f. Ex. afgive en Sum til Hjælp til Elever ude fra Landet, som besøge Skolen. Med Hensyn til Retningen for denne Bane, da synes det, som om jeg har hævdet særlig hørringenssffe Interesser, men jeg tror næppe, det er Tilfældet. Naar den ærede Forslagsstiller siger, at det er denne Retningovre i Vendsyssel, som Folket selv har baaret frem, da tror jeg næppe, det er rigtigt, thi den Retning, Folket selv har frem, den, der kom frem fra først af, var ikke Retningen Fjerritslev-Sundby, men det var Retningen Fjerristlev-Brønderslev. Men Grunden til, at den ikke blev bibeholdt, var netop den, at saa trat Aalborg Amtsråd og Aalborg By sig tilbage og vilde ikke give noget Tilskud, og da det Tilskud, der ventedes, dels fra Aalborg Amtsråd og dels fra Aalborg By selv, udgjorde en saa stor Sum, trøede Komiteen ikke vedblive at fastholde dette Forslag, men boiede sig og gik endelig ind til Nørre-Sundby med Retningen; altsaa den egentlige Folkebane, naar der bliver Tale om en saadan, er den ad Vester-Brønderslev. Endelig vil jeg sige, naar vi staa her og ville tale vore Interesser, vi, som høre til ude i Landet, saa er der en Klasse af Befolkningen, som man ikke kan forbigaa, og det er den Klasse, om hvem Steen Blicher i sin Tid sagde: „De sove ikke paa Edderdun og gaa ikke paa uldne Tæpper“: det er f. Ex. Fisserne. Det er rigtig blevet fremhævet, at vi maaste have, eller kunne hente lige saa store Indtægtskilder ude i Vesterhabet, som vi have paa Landjorden, indenfor Landets Grændser. Det kan være, at det er saaledes, men for at vi overhovedet kunne komme til, at bringe noget af Aflen hjem deraf, bliver det sandelig nødvendigt, at vi stille Betingelserne saaledes, at der er Folk, som baade have Vist til og mene, at de overhovedet ere i Stand til at komme ud og bringe noget af Aflen hjem. Det er nu min Mening, at det ikke kan hjælpe, at vi have vor Fisserilov i den ene eller den anden Retning, den kan ikke have lynderlig Betydning overfor det store Vesterhabsfiskeri. Nei, skulle vi gjøre noget i denne Henseende, skal det netop være ved Hjælp af Havne, og skulde vi have Havne, skulde vi sandelig ogsaa have Jernbaner til at sættes i Forbindelse dermed. Jeg har f. Ex. set, hvilken uhyre Mængde Fisk, der

blev fanget f. Ex. ved Vøffen paa bestemte Tider af Aaret med disse usle og flette Redskaber, som der kun er to, tre Mand til at betjene, og som de maa slæbe op, under tiden 50—100 Men, paa tørt Land hver Aften, og ud igjen om Morgenen for at værgede dem mod, at Søen fylder dem væk. Saadanne Foller og saadanne Nøddestaller bringe Fisserne ud, og saa bringe de dog Aflen hjem i saa stort Omfang, at man til visse Tider af Aaret har set Fragtbogne indtil 20 i Råd kjøre ad Hjørring til. Naturligvis nedsættes Værdien af dette Produkt betydelig, naar det skal transporteres 3 Mil pr. Aar, inden det kommer til Jernbanen, og derefter, naar det kommer til Jernbanestationen, skal omlades. Det kan som Folge deraf tage lang Tid, inden Produktet kan komme paa Vægen til Hovedmarkedet. Seg siger derfor, at det vilde være rigtigt, at vi søge at lægge Jernbanen, navnlig i Vendsyssel, saaledes at den bliver i Stand til at komme disse haardt prøvede Folk, der bo ved Vesterhavssiden og gjernel vilde tjene Jøden og ernære deres Familie paa en god Maade, mere til Hjælp, end det hidtil har været Tilfældet. Seg har ogsaa i Henhold til, hvad den høitærede Indenrigsminister udtalte, som jo er fuldstændig rigtigt, at vi paa den Maade havde 2 Stambaner og 2 Dørbaner, men saa synes jeg ogsaa, at det vilde være rigtigt, om vi i Forhættelse af den ene Stambane blev ved at drage den op langs Vestkysten gennem Vendsyssel. Den Tid kan vel ikke være saa grumme Iffern, da vi maa komme til at tage denne Sag under Overveielse. Det kan være, det bliver noget sent, og at Forholdene tildels ere forrykkede ved, at vi ere langt tilbage med Hensyn til vore Havneforhold. Seg tænker her paa, at vi allerede have faaet et Baneanlæg langs Kysten op gennem Sverige. Forholdene vilde have været noget anderledes, dersom vi havde faaet et Havneanlæg i det nordlige Sylland allerede for længere Tid tilbage, thi det er min Overbevisning, at Trafikken da vilde være gaaet den naturlige Vej, ikke udenom vort Land, men gennem Sylland og direkte ned til det øvrige Europa. Nu ere vi komne bag efter, men derfor maa vi dog ikke fortsætte med at være tilbage. Det vilde efter min Opfattelse være rigtigt, om vi gjorde, hvad vi kunde for at beholde de tilbageblevne Smuler, saa at vi kunde komme til at høste Gavn deraf. Stambanen behøvede jo kun at forlænges knapt 2 Mil, men det kan der naturligvis ikke være Tale om. Hovedspørgsmaalet er Havnespørgsmaalet, og man vil i Længden ikke kunne styde dette fra sig. Seg haaber i det Mindste, at den Tid ikke vil